

Arrest

nr. 178 162 van 22 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Eritrese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Asseb op 16 juli 1995. Toen u vier of vijf jaar oud was vertrok u met uw moeder naar Soedan omdat er toen een oorlog gaande was in Eritrea. U woonde in Khartoem samen met uw moeder tot ze overleed toen u 10 jaar oud was waarna u bleef wonen bij het Soedanese gezin voor wie uw moeder werkte. U had in Soedan geen papieren en kon daardoor moeilijk buitenkomen omdat u bang was opgepakt te worden en de familie bij wie u inwoonde wilde ook dat u zich bekeerde tot de islam. U besloot dan te vertrekken uit Soedan in december 2014 en ging via de Sahara naar Libië.

In Misrata in Libië werd u gearresteerd en opgesloten in de gevangenis waar u verkracht werd. Na 8 maanden in de gevangenis werd u vrijgelaten omdat u zwanger was. In augustus 2015 vertrok u in een

boot naar Italië en reisde daarna verder met de trein naar België waar u aankwam op 28 augustus 2015 en er dezelfde dag asiel aanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient immers vastgesteld dat uw, door u geopperde, Eritrese nationaliteit en herkomst, niet geloofwaardig bevonden worden.

Toen er bij DVZ naar uw etnie werd gevraagd leek u daar de vraag niet te begrijpen en verklaarde u eerst dat uw ouders van Eritrea zijn en dat ze **Amhaars en Tigrinya praten**. Na het geven van voorbeelden van etnies besloot u eerst dat uw ouders Tigre waren en uiteindelijk Tigrinya maar u verklaarde niet zeker te zijn (zie verklaring DVZ, persoonsgegevens).

Toen u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd werd wat uw etnie is, zei u eerst **Amhara** en daarna Tigre. Toen u gevraagd werd waarom u eerst Amhara zei, zei u dat u Tigre bent maar meer Amhaars spreekt. **Gevraagd welke taal de Tigre spraken zei u eerst Tigre en daarna Tigrinya en daarna zei u dat de Tigre de taal Tigre spreken maar dat uw ouders Tigrinya spraken** (zie gehoorverslag CGVS p.9). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat de Amhara een etnische groep is die in Ethiopië woont en Amhaars spreekt.

Er werd u dan op gewezen dat u bij DVZ gezegd had dat u niet zeker was van uw etnie en er werd u dan gevraagd hoe het komt dat u nu wel uw etnie kende waarop u zei dat u er wel zeker van was en op DVZ hetzelfde zou gezegd hebben (zie gehoorverslag CGVS p.9). Er werd u nochtans in het begin van uw gehoor op het CGVS gevraagd of u opmerkingen had over het interview dat u gedaan had bij DVZ en of alles daar goed verlopen was waarop u antwoordde dat u geen opmerkingen had over uw interview bij DVZ (zie gehoorverslag CGVS p.2).

Gevraagd hoe het komt dat uw ouders, als Tigre, de taal Tigre niet spreken zei u dat dit komt omdat ze in Asseb geboren werden, in (de wijk) Campo Sudan en dat de mensen daar Tigrinya spreken. Gevraagd of men daar enkel Tigrinya sprak toen uw ouders daar woonden zei u dat u het niet wist, dat u enkel kon zeggen wat uw moeder u gezegd heeft en dat ze daar misschien ook andere talen spraken (zie gehoorverslag CGVS p.9).

Toen er u wat later gevraagd werd of er mensen zijn in Asseb die Amhaars spreken zegt u dan dat uw moeder u gezegd zou hebben dat er daar mensen waren die Amhaars spraken. Gevraagd waarom uw moeder u dat zou gezegd hebben zei u dat haar burens in Soedan haar gevraagd zouden hebben waarom ze geen Amhaars spreekt waarop uw moeder gezegd zou hebben dat ze het niet kon spreken maar dat er mensen in Asseb waren die deze taal spreken (zie gehoorverslag CGVS p.11). Hoewel u dus eerst zegt dat u enkel weet dat er in Asseb Tigrinya gesproken wordt en dat er misschien ook andere talen gesproken worden maar dat u het niet weet want u kunt enkel herhalen wat uw moeder u vertelde, zegt u dan wat later dat uw moeder wel gezegd zou hebben dat men in Asseb ook Amhaars spreekt. Dit zijn dus duidelijke tegenstrijdige verklaringen over wat uw moeder u nu zou verteld hebben over de talen die men spreekt in Asseb.

Bij DVZ verklaarde u dat uw ouders Amhaars spraken (zie verklaring DVZ, persoonsgegevens) maar tijdens uw gehoor op het CGVS ontkende u dan dat u dat bij DVZ gezegd zou hebben (zie gehoorverslag CGVS p.7).

U verklaarde dat uw moeder u gezegd zou hebben dat men in Eritrea na het voltooien van de elfde graad naar het leger moet en daar de twaalfde graad moet afmaken in het trainingscentrum (zie gehoorverslag CGVS p.22). U zei niet te weten waar dat trainingscentrum was maar verklaarde dat dit is wat uw ouders deden. U bevestigde dan opnieuw dat uw ouders de twaalfde graad gedaan zouden hebben in Eritrea. U verklaarde ook dat uw vader soldaat was in Eritrea en overleden zou zijn in de oorlog met Ethiopië, die in 1998 begon (zie gehoorverslag CGVS p.5). U werd er dan op gewezen dat, indien uw ouders 12 jaar naar school gingen en uw vader in 1998 al soldaat was en u in 1995 geboren werd, dat dit betekent dat ze naar school gingen in Eritrea voor 1991 toen de onderwijstaal **Amhaars** was, aangezien Eritrea voor 1991 nog deel uitmaakte van Ethiopië en de officiële (onderwijs)taal toen Amhaars was (zie informatie in de blauwe map in het administratief dossier). Uw antwoord hierop was dat u het niet weet en dat dit niet betekent dat alle Eritreeërs Amhaars kunnen spreken (zie gehoorverslag CGVS p.22). U had nochtans verklaard dat uw ouder school liepen in het Tigrinya (zie gehoorverslag CGVS p.21).

Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, dat de twaalfde graad die men in Eritrea moet afleggen in het militaire trainingscentrum in Sawa pas in 2003 werd ingevoerd. Dat uw ouders hun twaalfde graad in een militair trainingscentrum zouden gedaan hebben is dus onmogelijk.

U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS Tigre te zijn dus werd er u gevraagd van welke clan of stam die Tigre spreekt u dan bent, waarop u zei dat u het niet wist. Ook op de vraag of u Tigre clans kent zei u dat het niet wist en als uitleg hiervoor gaf u dat u jong was toen u vertrok en u het dus niet kon weten (zie gehoorverslag CGVS p.9). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat de taal Tigre door vele verschillende stammen (zowel in Eritrea als in Soedan) gesproken wordt. Dat u niet zou weten van welke stam u bent, enkel dat u "Tigre" bent is niet geloofwaardig. Uw uitleg hiervoor, dat u het niet weet omdat u op jonge leeftijd uit Eritrea vertrok, kan niet overtuigen.

U verklaarde bijvoorbeeld (zie gehoorverslag CGVS p.10) wel dat u weet dat u Tigre bent omdat uw moeder het u zou verteld hebben, dat de meeste Tigre in Eritrea in Asseb en zoba Gash Barka zouden wonen omdat uw moeder u dat vertelde, die u ook zou verteld hebben dat het pinkstergeloof verboden is in Eritrea (hoewel dat pas sinds 2002 verboden is in Eritrea, zie de informatie in de blauwe map in het administratief dossier). U verklaarde ook dat uw moeder u verteld zou hebben in welke zoba Asseb ligt in Eritrea en u ook zou uitgelegd hebben wat een zoba is (een administratieve opdeling in Eritrea, zie de informatie in de blauwe map in het administratief dossier) en u zei dat er zes zobas zijn in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS p.5-6.).

Uw moeder zou u ook verteld hebben dat Italië vroeger Eritrea koloniseerde (zie gehoorverslag CGVS p.21). U zei zelfs dat u geen andere Eritreeërs kent buiten uw moeder (zie gehoorverslag CGVS p.10) en over de korte periode dat u in Eritrea woonde zei u ook dat u zich daar niets meer van herinnert en dat alles wat u weet u door uw moeder verteld werd (zie gehoorverslag CGVS p.6). Over Eritrea weet u bijvoorbeeld ook dat er negen etnies wonen waarvan u er ook acht bij naam kende (zie gehoorverslag CGVS p.25) en u kent zelfs de naam van de wijk in Asseb waar u geboren bent en de naam van de wijk in Asseb waar uw moeder vroeger zou gewoond hebben (zie gehoorverslag CGVS p.3).

Dat u al deze informatie over Eritrea van uw moeder zou gehoord hebben en onthouden hebben sinds haar overlijden toen u 10 jaar oud was maar dan niet weet van welke Tigre sprekende stam of etnie u bent met als uitleg hiervoor dat u het niet kon weten omdat u zo jong was toen u vertrok in Eritrea is volledig ongeloofwaardig.

U verklaarde dus dat Asseb in de zoba Debubawi Keih Bahri lag (zie gehoorverslag CGVS p.5)

Debubawi Keih bahri betekent "zuidelijke rode zee" in het Tigrinya, er zijn twee zobas gelegen aan de rode zee in Eritrea, er is ook nog de zoba Noordelijke Rode zee (zie informatie in de blauwe map in het administratieve dossier).

Gevraagd wat uw moeder u vertelde over Asseb zegt u dat Asseb ook Debubawi Keih bahri wordt genoemd (terwijl dat dit de naam is van de zoba waarin Asseb ligt en dus geen bijnaam is van de stad). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom Asseb zo genoemd zou worden zegt u dat het zo genoemd wordt omdat het dicht bij de zee ligt. Gevraagd bij welke zee Asseb dan ligt **zegt u dan dat u de naam van de zee niet kent**. U weet dan wel dat de zee waaraan Eritrea grenst de rode zee heet maar u zei niet te weten of Asseb aan die zee ligt (zie gehoorverslag CGVS p.23). Dat u de naam zou kennen van de zoba waarin Asseb ligt, de zoba zuidelijke rode zee, maar dan niet zou weten aan welke zee Asseb ligt is ongeloofwaardig en wijst op het ingestudeerde karakter van uw kennis over Eritrea.

U verklaarde in Khartoem gewoond te hebben sinds u 5 jaar bent tot u er vertrok in 2014 (zie gehoorverslag CGVS p. 4&12). U zei dat u er vertrok omdat het gezin waar u bij woonde en waar u voor werkte u nooit naar buiten liet gaan en dat u dus ook nooit buiten zou gekomen zijn in Khartoem (zie gehoorverslag CGVS p.8 & 13).

U zei ook dat u soms wel naar buiten ging, maar enkel in de wijk naar nabije winkels (zie gehoorverslag CGVS p.8). U kende wel namen van verschillende markten in Khartoem omdat u mensen erover hoorde spreken en namen van verschillende wijken (zie gehoorverslag CGVS p.16).

Toen u gevraagd werd of u naar de kerk ging in Khartoem zei u dat u soms naar de kerk ging met uw (Ethiopische) collega's, naar de kerk Medhanie Alem in de wijk Khartoum Ithnan. U ging soms 1 keer per maand, of om de twee maanden en er waren ook jaren waarin u maar 1 keer naar die kerk ging (zie gehoorverslag CGVS p.17).

Gevraagd of er een rivier door Khartoem stroomt zei u van wel en gevraagd welke rivier er dan door Khartoem stroomt zei u dat ze het "de rode zee noemen" (zie gehoorverslag CGVS p.16). Er werd u wat later ook gevraagd of u weet of Soedan aan de zee ligt waarop u bevestigend antwoordde en u zei dat te weten omdat u in Khartoem een zee zou gezien hebben toen u daar naar de markt ging (zie gehoorverslag CGVS p.19). Gevraagd of u het verschil kent tussen een rivier en een zee bleek u het verschil niet te kennen en bleek u ook het woord voor rivier in het Tigrinya ("ruba", zie informatie in de blauwe map in het administratief dossier) niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS p.19). Het verschil tussen een rivier en een zee werd u dan uitgelegd waarna u zei dat Soedan aan de rode zee ligt.

Toen u erop werd gewezen dat u eerder zei dat de rivier in Khartoem ook de Rode zee zou genoemd worden zei u dan dat er een rivier is in Khartoem maar dat u de naam niet kent van deze rivier (zie gehoorverslag CGVS p.19).

Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat de witte en de blauwe Nijl samenstromen in Khartoem. Dat u de rivier gezien zou hebben en over deze rivier zegt dat men hem "de rode zee" noemt om dan later te zeggen, nadat het verschil tussen een rivier en een zee u werd uitgelegd, dat u de naam niet kent van de rivier die door Khartoem stroomt onderstreept het ingestudeerde karakter van uw kennis over Khartoem en Eritrea.

Er werd u, tijdens uw gehoor op het CGVS, ook gevraagd of u iets wist over een aanval op Umdurman en Khartoem in 2008. U zei dat u daar niets over wist. Gevraagd of er ooit overstromingen waren in Khartoem omwille van zware regenval toen u daar woonde zei u dat u het zich niet kon herinneren (zie gehoorverslag CGVS p.16).

Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat de rebellenbeweging JEM op 10 mei 2008 een grootschalige militaire aanval op Khartoem en Umdurman uitvoerde waarbij meer dan 220 doden zouden zijn gevallen en het Soedanese leger met tanks, vliegtuigen en helikopters de aanval afsloeg, waarbij er 48 uur onafgebroken gevochten werd in de straten van Khartoem en Umdurman. Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt ook dat er zware overstromingen plaatsvonden in Khartoem in 2013.

Dat u eerst verklaarde dat de rivier in Khartoem de rode zee zou genoemd worden onderstreept het ingestudeerde karakter van uw kennis over Khartoem en Eritrea. Dat u niet zou weten dat de Nijl door Khartoem stroomt, dat u nooit gehoord hebt van de aanval van JEM in 2008 op Khartoem en niets kan zeggen over de overstromingen in Khartoem in 2013 terwijl u verklaarde dat u daar 15 jaar zou gewoond hebben is compleet ongeloofwaardig. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u lange tijd in Khartoem zou verbleven hebben.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient besloten dat uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag, geenszins weten te overtuigen, en de door u geopperde Eritrese nationaliteit en afkomst, helemaal niet geloofwaardig worden bevonden. U heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Het feit dat u Tigrinya spreekt is op zich geen aanwijzing dat u uit Eritrea afkomstig bent aangezien deze taal ook in het Noorden van Ethiopië gesproken wordt (zie informatie in de blauwe map in het administratief dossier).

Zoals hierboven al aangehaald zei u bij DVZ dat uw ouders Tigrinya spraken en Tigre zijn om daarna te zeggen dat ze Tigrinya zijn en zei u tijdens uw gehoor op het CGVS zei, toen u de vraag gesteld werd welke taal de Tigre spreken, eerst Tigre, daarna Tigrinya en daarna dat de Tigre de taal Tigre spreken maar dat uw ouders Tigrinya spreken. U blijkt dus duidelijk moeite te hebben met het verschil tussen de talen Tigrinya en Tigre en de etnies Tigrinya en Tigre. Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat de term "Tigre" of "Tigray" in het Amhaars (in Ethiopië) gebruikt wordt om er de Tigray, de naam van de Tigrinya sprekende Ethiopiërs en de naam van de regio in Ethiopië waar ze wonen (zie informatie in het blauwe dossier), mee aan te duiden.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van de door u geopperde nationaliteit, noch ter ondersteuning van het door u geopperd asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat geen geloof gehecht wordt aan uw Eritrese nationaliteit en herkomst."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 6 juni 2016 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster meent "dat er te weinig rekening gehouden werd met het feit dat zij Eritrea reeds in 1999—2000 verliet, haar vader toen reeds dood was en dat zij haar moeder verloor toen zij 10 jaar oud was".

Zij acht het *“niet onlogisch dat de verzoekende partij ontworteld is en slechts beperkt kan antwoorden op vragen over haar herkomst”*.

Aangaande het al dan niet Amhaars spreken van haar ouders, herhaalt verzoekster *“dat zij Tigrinya sprak met haar moeder en nooit Amhaars”* en dat zij zich niet herinnert *“dat haar moeder Amhaars sprak, doch het zou wel kunnen dat zij op school destijds een mondje geleerd heeft”*.

Waar haar verweten wordt bepaalde zaken te weten van na haar vertrek uit Eritrea, legt verzoekster uit dat haar moeder overleed in 2005 en dat het *“goed mogelijk (is) dat zij nog informatie kreeg uit Eritrea van Eritreeërs of dat haar moeder wel informatie had van na hun vertrek”*. Het is, aldus verzoekster, *“niet omdat de verzoekende partij een geïsoleerd bestaan leidde dat dit ipso facto tevens het geval was voor haar moeder”*, temeer gezien verzoekster *“in Libië onder meer samen met Eritreeërs gevangen (zat), van wie ze uiteraard ook wat informatie over haar geboorteland opgepikt heeft”*.

Zij stelt dat haar kennis gefragmenteerd is *“gezien het feit dat zij als “huisslavin” werkte in karthoum en haar moeder op zeer jonge leeftijd wegviel”*. Zij benadrukt dat zij wél een aantal zaken weet over het christelijk geloof.

Volgens verzoekster is de commissaris-generaal *“zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing gekomen”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op

overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoekster alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar zij geboren is.

2.3.1. Verzoeksters verklaringen over (de samenleving in) Eritrea doen echter afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar Eritrese afkomst. Zo kon zij niet eenduidig aangeven tot welke etnie zij behoorde. Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde zij dat haar ouders Amhaars en Tigrinya praten en dat ze *“Tigre of Tigrinya”* waren, en op het Commissariaat-generaal stelde zij *“Amhara, Tigre. (...) Ik ben Tigre, ik spreek meer Amhaars, daarom.”* (gehoor, p. 9). Zij leek voorts niet met zekerheid te weten welke taal de Tigre spreken (*“Zij spreken Tigre. Tigrinya (...) Tigre. Mijn familie sprak Tigrinya, ze waren Tigre maar spraken Tigrinya.”*; gehoor, p. 9), zij kon niet verklaren waarom haar ouders, als Tigre, de taal Tigre niet spreken (gehoor, p. 9), zij wist niet tot welke Tigre-clan of -stam zij zou behoren en zij kon ook geen enkele Tigre-clan noemen (gehoor, p. 9). Waar verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken nog liet noteren dat haar ouders Amhaars spraken, ontkende zij dit op het Commissariaat-generaal en beweerde zij dat haar ouders schoolliepen in het Tigrinya (gehoor, p. 7, 21). Uit verzoeksters verklaringen blijkt nochtans dat haar ouders naar school gingen in Eritrea vóór 1991 toen de onderwijstaal Amhaars was, aangezien Eritrea voor 1991 nog deel uitmaakte van Ethiopië. Verder verklaarde verzoekster dat haar ouders na het voltooien van de 11de graad van het onderwijs naar het trainingscentrum gingen voor hun 12de graad (gehoor, p. 22). Deze beweringen kunnen echter geenszins verzoend worden met de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de twaalfde graad die men in Eritrea moet afleggen in het militaire trainingscentrum in Sawa pas in 2003 werd ingevoerd, waardoor verzoeksters ouders hun twaalfde graad onmogelijk in een militair trainingscentrum kunnen gedaan hebben. De stelling in het verzoekschrift dat het *“goed mogelijk (is) dat zij nog informatie kreeg uit Eritrea van Eritreeërs of dat haar moeder wel informatie had van na hun vertrek”*, dat verzoeksters moeder niet per se *“een geïsoleerd bestaan leidde”* en dat verzoekster *“in Libië onder meer samen met Eritreeërs gevangen (zat), van wie ze uiteraard ook wat informatie over haar geboorteland opgepikt heeft”*, doet geen afbreuk aan de verklaringen van verzoekster over de onderwijstaal en de 12de graad van haar ouders, die geenszins in overeenstemming kunnen worden gebracht met de objectieve informatie in het administratief dossier. Ten slotte wist verzoekster aan te geven dat Asseb in de zoba Debubawi Keih Bahri (zoba *“zuidelijke rode zee”*) lag (gehoor, p. 5) en dat de zee waaraan Eritrea grenst de rode zee heet (gehoor, p. 23), maar wist zij niet aan welke zee Asseb ligt.

2.4. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd *“dat er te weinig rekening gehouden werd met het feit dat zij Eritrea reeds in 1999—2000 verliet, haar vader toen reeds dood was en dat zij haar moeder verloor toen zij 10 jaar oud was”* en dat haar kennis gefragmenteerd is *“gezien het feit dat zij als “huisslavin” werkte in karthoum en haar moeder op zeer jonge leeftijd wegvier”*, merkt de Raad op dat verzoekster wél bleek te weten dat de meeste Tigre in Eritrea in Asseb en zoba Gash Barka wonen omdat haar moeder dit vertelde, dat het pinkstergeloof verboden is in Eritrea, in welke zoba Asseb ligt in Eritrea, wat een zoba is, dat er zes zobas zijn in Eritrea (gehoor, p. 5-6.), dat Italië vroeger Eritrea koloniseerde (gehoor, p. 21) en dat er negen etnies wonen waarvan verzoekster er ook acht bij naam kende (gehoor, p. 25). Het is bijgevolg niet ernstig dat verzoekster meent dat zij niet kan weten tot welke Tigre-clan zijzelf behoort omdat *“zij Eritrea reeds in 1999—2000 verliet, haar vader toen reeds dood was en dat zij haar moeder verloor toen zij 10 jaar oud was”*, omdat zij *“als “huisslavin” werkte in karthoum”* of omdat haar moeder haar hier niet over zou verteld hebben, terwijl zij wel op theoretische wijze kon antwoorden op vragen over aspecten die veel verder van haar leefwereld liggen en waarover haar moeder haar dan wél verteld zou hebben. Dit ondergraaft geheel verzoeksters herkomst gezien het niet aannemelijk is dat zij wel ingestudeerde en dus abstracte kennis kon weergeven maar geen kennis had over niet dergelijke basiselementen van haar Eritrese herkomst. Temeer gezien in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekster *“in Libië onder meer samen met Eritreeërs gevangen (zat), van wie ze uiteraard ook wat informatie over haar geboorteland opgepikt heeft”* en aldus kan worden aangenomen dat er met deze Eritreeërs eerder over etnies gepraat werd dan over de kolonisering van Eritrea door Italië. Verzoekster asielrelaas komt dan ook verzonnen voor alsook haar beweerde profiel van weeskind dat als huisslavin diende te werken in Khartoem.

2.5. Ook verzoeksters verklaringen over Khartoem, Soedan, waar zij zou hebben gewoond vanaf de leeftijd van 4-5 jaar tot haar vlucht in december 2014, is ontoereikend. Zo beweerde zij aanvankelijk dat

de rivier in Khartoem “de rode zee” zou genoemd worden (gehoor, p. 16, 21), om vervolgens toe te geven dat zij de naam van de rivier in Khartoem niet kent (gehoor, p. 19), terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de witte en de blauwe Nijl samenstromen in Khartoem. Voorts had zij geen weet van de aanval van JEM in 2008 op Khartoem en kon zij niets zeggen over de overstromingen in Khartoem in 2013 (gehoor, p. 16). Uit de voornoemde informatie blijkt echter dat de rebellenbeweging JEM op 10 mei 2008 een grootschalige militaire aanval op Khartoem en Umdurman uitvoerde waarbij meer dan 220 doden zouden zijn gevallen en het Soedanese leger met tanks, vliegtuigen en helikopters de aanval afsloeg, waarbij er 48 uur onafgebroken gevochten werd in de straten van Khartoem en Umdurman, alsook dat er zware overstromingen plaatsvonden in Khartoem in 2013. De bewering in het verzoekschrift “*dat zij als “huislavine” werkte in karthoum en haar moeder op zeer jonge leeftijd wegviel*” kan dergelijke gebrekkige kennis uiteraard niet verschonen, temeer gezien uit haar verklaringen blijkt dat zij wel degelijk naar buiten ging, naar nabije winkels in de wijk (gehoor, p. 8) en naar de kerk Medhanie Alem in de wijk Khartoum Ithnan met haar (Ethiopische) collega’s (gehoor, p. 17). Dat verzoekster, die verklaarde 15 jaar in Khartoem gewoond te hebben, geheel onwetend is over voornoemde aspecten van en belangrijke gebeurtenissen in Khartoem, ondermijnt haar beweerd verblijf aldaar volledig en aldus ook haar tewerkstelling als huislavine aldaar.

2.6. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst uit Eritrea of haar (recente) verblijfplaatsen. Bijgevolg zijn verzoeksters verklaringen over haar vervolgingsvrees ten aanzien van Eritrea niet relevant.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en verblijfplaatsen en kan in hoofdte van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoonde noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Eritrea, noch dat zij verbleven heeft te Khartoem, Soedan.

2.10. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoonde, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

2.11. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren te meer gezien verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK